

Το Καλοκαιράκι μας χαιρετά. Ο Αύγουστος με αργά βήματα φεύγει από την Ελλάδα. Μια τελευταία στάση στα νησάκια του Αιγαίου και μετά θα περάσει στις ακτές της Ανατολής για να ξεκινήσει το μακρύ του ταξίδι. Ένα ταξίδι που θα διαρκέσει όλο το χειμώνα, μέχρι του χρόνου που θα μας επισκεφτεί πάλι.

Μα το τελευταίο του βήμα κάπου σκάλωσε. Σ' ένα μικρό νησί. Σε μια κουκίδα στο χάρτη, χαμένη στη γαλάζια απεραντοσύνη.

Σε κάτι βραχάκια, δίπλα στη θάλασσα, δυο παιδιά. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Κάθονται αμίλητα κι αγναντεύουν το πέλαγος. Ο ήλιος βάφει με λογής λογής χρώματα τον ουρανό, τη θάλασσα, τα βράχια κι ακόμα τα σπιτάκια ενός μικρού χωριού που βρίσκεται εκεί κοντά. Σε λίγο θα χαθεί πίσω από το βουνό, παίρνοντας μαζί του κάθε άσχημη σκέψη, κάθε στενοχώρια της μέριας που πέρασε, για να τις ρίξει στο πηγάδι της λησμονιάς.

Τα δυο παιδιά κάθονται αγκαλισμένα και η σιωπή που τα τυλίγει είναι γεμάτη λέξεις, εικόνες, μυρωδιές. Ξέρουν πως σε λίγο θα χωρίσουν. Αύριο το αγόρι θα φύγει για τη μεγάλη πόλη. Αύριο το κορίτσι θα μείνει μόνο του ν' αγναντεύει το πέλαγος. Φέρνουν στο μυαλό τους όλες τις όμορφες στιγμές που έζησαν. Αναζητούν τις ξεχασμένες λεπτομέρειες για να δώσουν στις εικόνες ζωή! Ένα άγγιγμα, μια λέξη, μια ματιά. Λεπτομέρειες ξέχειλες από τη θαλασσινή αρμύρα, το φως του μεσημεριατικού ήλιου, τη μυρωδιά του γιασεμιού στο φεγγαρόφωτο, ένα φιλί, ένα χάδι.

Και οι ζωντανές αυτές εικόνες αποτυπώνονται σε κάνε ίνα του κορμιού τους, σε κάθε κύτταρό τους, φτάνουν μέχρι το βάθος της καρδιάς τους και κατακτούν κάθε της γωνιά. Θα γίνουν οι εικόνες αυτές, οι σύντροφοί τους τ' ατελείωτα χειμωνιάτικα βράδια που ο ένας θα βρίσκεται μακριά από τον άλλον.

Ο Αύγουστος βλέπει τα δυο παιδιά. Διαβάζει τη θλίψη στα μάτια τους, νιώθει τη μελαγχολία που πλημμυρίζει την ψυχή τους. Θα ήθελε να μείνει εκεί, στο νησί, μαζί τους και να τους χαρίσει πολλές ακόμα στιγμές ξενοιασιάς. Όμως δεν μπορεί! Το άρμα του χρόνου τρέχει και τον παρασύρει μαζί του. Ο Αύγουστος θέλει να συντροφέψει τα δυο παιδιά, μα δεν μπορεί. Και μόνο τα κύματα που σκάζουν παιχνιδιάρικα στα πόδια τους γίνονται αυτή την ώρα οι σύντροφοί τους.

Ο ήλιος χάθηκε. Ένα ένα ανάβουν τα φώτα στα σπίτια στο κοντινό ψαροχώρι. Ένα ένα ανάβουν τ' άστρα στο ουράνιο στερέωμα. Ένα ολόγιομο, αυγουστιάτικο φεγγάει φωτίζει σε λίγο το μικρό νησί.

Το κορίτσι σφίγγεται στην αγκαλιά του αγοριού. Κλείνει τα μάτια κι όλες της οι αισθήσεις γίνονται μία.

Μυρίζει το άρωμα που αναδύει το κορμί του αγαπημένου της, ανακατωμένο με τις μυρωδιές που φέρνει το θαλασσινό αεράκι.

Μια φιγούρα ξεχωρίζει ανάμεσα στα κύματα. Ένα δελφίνι πλησιάζει αργά. Κάπου κάπου πηδά ψηλά και η κίνησή του αυτή μεγαλώνει, λες, την ελευθερία του και την υπεροχή του απέναντι στα κύματα.

Το αγόρι βλέπει το δελφίνι, σηκώνεται και περπατά αργά προς τη θάλασσα. Το δελφίνι βλέπει το αγόρι και αναγνωρίζει τον καλοκαιρινό του φίλο. Πολλές νύχτες τα δυο παιδιά του κρατούσαν συντροφιά. Πολλές νύχτες το δελφίνι ομόρφυνε με την παρουσία του τις βόλτες τους.

Σε λίγο οι δυο φίλοι, το παιδί και το δελφίνι, βρίσκονται κοντά. Το μουρμουρητό των κυμάτων είναι ο δικός τους τρόπος επικοινωνίας, η δική τους γλώσσα. Και το δελφίνι καταλαβαίνει! Καταλαβαίνει τον πόνο του φίλου του! Ακουμπά με τη μουσούδα του το κεφάλι το αγοριού. Και τον παρηγορεί! Και η ψυχή του αγοριού ξαλαφρώνει.

Το κορίτσι κοιτάζει το αγόρι και το δελφίνι. Το φως του φεγγαριού τους λούζει με ασημόσκονη και το νυχτερινό αεράκι πλημμυρίζει τη νύχτα με ήχους μελωδικούς.

Το δελφίνι βουτά στα βαθυγάλαζα νερά και χάνεται. Σε λίγο το βλέπουν να κολυμπά μακριά τους.

Τα δυο παιδιά πιάνονται από το χέρι και παίρνουν το δρόμο για το μικρό τους χωριό. Το φεγγάρι στέλνει το φως του από ψηλά και μεγαλώνει τις σκιές τους. Κάπου κάπου σταματούν να κοιτάζουν προς τη θάλασσα. Το δελφίνι όλο κολυμπά και όλο απομακρύνεται. Κάπου κάπου τινάζει το σώμα του και πηδώντας ψηλά βλέπει τους

δυο του φίλους να προχωρούν πιασμένοι χέρι χέρι.

Η υπόσχεση δόθηκε! Δυο παιδιά κι ένα δελφίνι. Όλα τα παιχνίδια του καλοκαιριού, όλες οι λέξεις, όλες οι ματιές που αντάλλαξαν έγιναν όρκος για παντοτινή φιλία, για παντοτινή αγάπη. Ένα πεφταστέρι σκίζει τον ουρανό και σφραγίζει μυστικά τον όρκο τους!

Ο Αύγουστος μπορεί τώρα να φύγει ήσυχος. Με μια δρασκελιά αφήνει την Ελλάδα, δίνοντας κι αυτός τη δική του υπόσχεση: Κάθε χρόνο θα μας επισκέπτεται και θα φέρνει μαζί του το μαγικό του ραβδί για να κάνει τις καλοκαιρινές νύχτες γεμάτες μυστήριο, μελωδίες κι αρώματα..!

ΓΑΡΥΦΑΛΗ Παναγιώτα του Ηλία

18 Απριλίου 2016